

Sygn. akt I CSK 76/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. D.

przeciwko M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (jeden  
tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 czerwca 2011 r., którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2009 r., a w pozostałej części powództwo oddalono przez oddalenie powództwa. Skarga kasacyjna powoda oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem przesłanek objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W odniesieniu do pierwszej z nich podał, że wyjaśnienia wymaga istotne zagadnienie prawne związane z wykładnią art. 574 k.c. i potrzebą stwierdzenia, czy przepis ten dotyczy jedynie roszczenia o zwrot kosztów procesu w sytuacji objętej art. 573 k.c., czy też procesu wytoczonego przez kupującego. Potrzeba wykładni dotyczy art. 557 § 1 k.c. przez określenie czy powinien on mieć zastosowanie w rozpoznanej sprawie. Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawiają zarzuty objęte jej podstawą, na co wskazuje przyjęcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że powód wiedział w chwili zawierania umowy przelewu wierzytelności, że pozwanemu wierzytelność ta nie przysługuje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Powołanie przesłanki objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z przedstawieniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie

sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako nowe i nierozwiązane dotychczas w przyjętym rozumieniu. Nie zawiera również argumentów przemawiających za uznaniem, że wyjaśnienie go miałoby znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu.

Dla wykazania przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie było wystarczające jedynie powołanie przepisu, który wymagałyby wykładni, lecz także podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Skarga powoda nie wskazywała na tego rodzaju wątpliwości, oparta została na kwestionowaniu, wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.); zmierzała do poddania kontroli prawidłowości zastosowania powoływanego przepisu, co nie jest objęte zakresem znaczeniowym tej przesłanki.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie dają podstaw do takiej oceny.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

aw

jw